

Венета Райкова ЗАВИСТ

enthusia**s**t

*Събитията и героите в тази книга са художествена
измислица и всяка прилика с действителни лица
е случайна. В романа обаче има и истории,
които са разказани достоверно.*

Венета
Райкова
ЗАВИСТ

enthusiast
София, 2019

Венета Райкова
ЗАВИСТ

© Венета Райкова, *автор*, 2019

© Тони Ганчев, *художник*, 2019

© „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2019

Enthusiast – запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2019

ISBN 978-619-164-298-4

На Бог, че ме държи все на Пътя

ПЪРВА ЧАСТ

КОЙ УБИ СВЕЩЕНИКА?

Самуил Петков се прибираще в родното си село Добраново силно притеснен. Капчици студена пот избиваха по челото му въпреки климатика, който охлаждаше скъпарския му мерцедес в августовската жегга. Не беше идвал по този край от близо двайсет години. Мразеше селото, мразеше и баща си. Но днес нямаше как да му откаже да дойде, защото в селото се отслужваше водосвет. Селяните вярваха, че така ще се премахне проклятието.

Проклятието! Преди четиридесет години в Добраново беше убит свещеникът и оттогава местните вярваха, че над селото тегне проклятие.

Освен това днес бизнесменът имаше имен ден, затова реши, че това е още един повод да посети селската църква. На двайсети август християните почитаха свети пророк Самуил. А името Самуил означаваше „измолен от Бога“. Майка му Пенка го беше измолила от Бог, след като дълго време не можела да забременее. „Дълго време, ама по тогавашните критерии“, помисли си бизнесменът. Сегашните кучки не забременяваха с години заради дрогата, с която тъпчеха телата си, а святата му майчица се беше омъжила на осемнайсет години за баща му и го беше родила точно на двайсетия си рожден ден. Самуил обожаваше своята майка, въпреки че нямаше никакви спомени за нея. Жената, която му беше дала живот, си отишла от този свят месец по-късно. Казваха, че не се възстановила от тежкото раждане, а и по онова време в селото нямало лекар. Изродила я местната билкарка. Това беше и една от причините, поради които Самуил мразеше селото. Селото му я беше отнело...

Другата причина беше проклятието. Всички в селото вярваха, че убийството на свещеника Борис преди четиридесет години беше докарало тежко проклятие над селото. Анатема! Оттогава много местни хора си бяха отишли от този свят без ясна причина. Млади момчета се бяха удавили на плиткото в реката, родни братя се бяха заклали в селската кръчма след невинно спречкване и още поне над петдесет необясними смъртни случая за четиридесет години можеха да разкажат съселяните му.

Затова днес отец Атанасий и свещеници от духовната околия щяха да отслужат литургия срещу тегнещото вече четири десетилетия проклятие и да направят тържествен водосвет, за да се премахне тази тежка прокоба над Добраново.

Поп Борис беше убит пред кръчмата през една ледена зимна нощ и до днес убийството му беше неразкрито, макар че хората шушукаха. Предаваха си от уста на уста различни имена, но без да имат доказателства.

Самуил паркира лъскавия си мерцедес на прашната улица пред църквата. На поляната отпред вече се бяха събрали стотина души. Баща му Петко го беше предупредил, че очаква цялото село да се събере, но бизнесменът не вярваше, че хората ще си направят труда в тази августовска жега. Пък и всички бяха заети с работа по полето – Добраново беше може би единственото наистина богато българско село. Тук работа за всички имаше и никой не се оплакваше. Местният феодал Никола Грънски беше развил региона и под неговото ръководство всичко процъфтяваше – пчеларство, земеделие и животновъдната ферма. И всички в селото бяха доволни, работа имаше, пари също, затова всеки ден благославяха бизнесмена.

Само един не беше доволен от просперитета на Никола – бащата на Самуил, Петко. Вече близо двайсет години сън не го ловеше. Не можеше да си прости, че така лековерно

се беше доверил на Никола и му беше позволил с измама да заграби бащиното му наследство. Защото земите на богатия феодал всъщност бяха наследството му от стария дядо Иван.

Самуил добре знаеше фамилната им история – съкрушен след смъртта на майка му Пенка, любовта на живота му, Петко не беше погледнал друга жена и често давел мъката си с бутилка ракия в селската кръчма. Един ден Никола Трънски седнал на масата на баща му и от дума на дума решили да правят общ бизнес. От Петко – земите и парите за начален капитал, от Никола – идеите и връзките. Така създали общата фирма и нещата потръгнали. Успокоен от успехите в бизнеса, Петко прекарвал все повече време в кръчмата и не поглеждал какво му дава да подписва Никола. Така след година се оказал без дялове във фирмата и с малко пари в банковата сметка – бил прехвърлил дяловете си на Никола. Петко не помнеше да е давал съгласието си, но подписът му седеше под документите. Дали беше истински – и това не знаеше. Но не би се изненадал и съдружникът му да го беше фалшифицирал.

Това се беше случило малко след като Самуил беше заминал да учи в София. Младият мъж не беше видял с очите си какво точно беше направил Никола Трънски и вярваше на всяка дума на баща си. И макар че не се беше върнал да живее в Добраново и не познаваше лично неприятеля на баща си, той се беше превърнал и в негов враг. Всичко се беше случило в проклетата кръчма. Мястото, където беше убит свещеникът. Прокълнатата кръчма! Тя беше виновна за всичко. Ако баща му не се напиваше в нея, нямаше да подпише документите. Щеше да има пари и студентският живот на Самуил щеше да бъде по-лек. Вероятно би стартирал и собствения си бизнес много по-рано, вместо да се мъчи толкова години. През колко изпитания беше минал, за да постигне тоя бленуван успех! Колкото и да се тормо-

зеше с въпроси и обвинения към баща си, накрая си казваше, че важното е, че все пак успя. И сега живееше охолния живот, за който мечтаеше по време на мизерните си студентски години. Затова и успехът му беше така сладък – всичко беше постигнал сам...

След като си спомни това, Самуил вдигна гордо глава и влезе в двора на църквата. Огромен, неподдържан, буренясал двор с дървета, които хвърляха сянка. Точно там се криеха вече пристигналите селяни. Всички те се надяваха водосветът да развали проклятието и най-накрая всичко да си дойде по местата. Бизнесменът оглеждаше насъбралата се тълпа и съзираше вратата в очите им. Всички се молеха свещеникът да изгони лошия късмет от селото.

Самуил също беше скръстил ръце в молитва. Мислеше си, че като човек, роден в селото, вероятно и неговият късмет беше „заклучен“ заради проклятието. Той имаше купища пари, луксозна къща и скъпи дрехи, но копнееше за жена, която да обича и да го обича така, както се бяха обичали родителите му. Толкова беше слушал за това! От години, след като се напиеше, обвиняваше проклятието на родното си село за драмата на своя живот. На тридесет и пет години – богат, успял собственик на просперираща IT компания, той беше толкова нещастен в личния си живот. В леглото му се сменяха най-желаните жени в България, най-големите красавици, известни лица от сцената и от телевизионния екран, но сърцето му беше празно. Така и не успя да заобича нито една от тези жени въпреки усилията, които те полагаха. А те наистина се стараяха! Успяваха да вдигнат уморения му член дори след поредната трудна сделка, сключена в прословутия му офис в „Лозенец“, когато не можеше и да помисли за секс. След няколко подобни срещи мацките получаваха задължителната чанта „Шанел“ за пет хиляди евро. Така им се отблагодаряваше и считаше сделката с хубавелките за приключена. Но онези,

които успяваха да съживят мъртвеца в гащите му и получаваха марковите чанти, не държаха устите си затворени и не след дълго в светското общество той стана известен с прякора Шанела. Но дори и тогава не си направи труда да измисли различен подарък или жест на внимание. Нямаше нито желание, нито време. Вълнуваха го много по-важни сделки от обмяната на телесни течности с дамите от хайлайфа у нас.

И все пак една руса телевизионна водеща за малко не го замъкна пред олтара. Изморен от напрегнатия работен ден, Самуил беше поръчал вечеря в офиса си и въпросната дама, която дори не беше особено известна, по-скоро правеше всичко възможно да влезе в „А“ отбора на звездите, се разхождаше гола около бюрото му и го хранеше в устата. Докато му подаваше поредната сребърна лъжичка с червен хайвер, в кабинета му изневиделица влезе негов бизнес партньор, който по-рано през деня си беше забравил важни документи и сега беше дошъл, без да предупреди, за да си ги вземе. Самуил забеляза как ченето на мъжа буквално увисна от изненада. А после откровено му призна, че му завижда за екстрата, която има в офиса си. Тогава нещо трепна в иначе коравото сърце на бизнесмена и той реши, че трябва да има за по-дълго водещата до себе си. Харесваше му мъжете да му завиждат. А да му завиждат за коли, пари и къщи вече нямаше как, защото всички си ги имаха. Но гола телевизионна водеща в офиса си имаше само той! Затова отдели рекордно време от живота си за нея – цял месец. И когато в края на този месец се бяха напили в един нощен клуб и тя го попита не иска ли да се оженият, той се съгласи. На другата сутрин, когато се събуди в огромното си бяло легло, видя русокоската да спи до него. За първи път нарушаваше правилото си да не води жени вкъщи. Огледа я внимателно – размазан грим, разместени екстеншъни в косата, евтино бельо. До-

като се измъкваше тихичко от спалнята, той си спомни, че вечерта двамата крояха планове за сватба. Прилоша му. Тичешком стигна до банята, заключи се и повърна. А след като си взе дълъг и топъл душ, излезе и я завари да му приготвя омлет в кухнята. Беше измила лицето си и вързала косата си на опашка. Пак беше гола и изглеждаше фантастично. А и омлета си го биваше. Както и свирката, която му направи, докато закусваше. Затова ѝ позволи да идва още месец в дома му. Но когато тя настоя да определят дата за сватбата, всичко приключи. Самуил беше наясно, че това не е жената на живота му и не биваше да прави подобна грешка само защото бизнес партньорите му завиждаха за жената в леглото. Трябваше му жена не само за секс. И въпреки че беше сменил евтиното бельо на водещата с „Ла Перла“, тя все си оставаше евтина жена... А и свирките ѝ му бяха омръзнали. Знаеше, че някъде има и по-добра от нея...

Докато си спомняше този набързо приключил етап от живота си, Самуил чу баща му да го вика и се заоглежда. В двора на църквата прииждаха нови и нови хора, но все още имаше свободно място под боровете в другия край на двора и точно там той съзря Петко, който му махаше с ръка.

Тръгна натам бавно и неуверено. Искаше му се да отложи момента, в който щеше да се изправи очи в очи с баща си. Чудеше се дали щеше да го обвини, че близо двадесет години не си е идвал в родния край? Дали щеше да му е сърдит, че не намираше време да се отбие дори за малко, на път към морето всяка година? Не че нямаше време, Самуил просто нямаше желание да се вижда с баща си. Беше му сърдит заради смъртта на майка си, заради това, че пиеше толкова, заради това, че не го обичаше и че не му даваше да плаче като дете... И още за сто неща, които скъпите психоаналитици, при които ходеше, не успяха да излекуват в наранената му душа.

„Хайде стига! Вече си на трийсет и пет, не си дете! Стегни се“, напомни си Самуил и пак вдигна гордо глава. Точно навреме. Така успя да види как огромен клон от тополата, покрай която преминаваше, се счупи и полетя с грохот към земята. А точно под него стоеше млада жена, която говореше по телефона си.

Самуил се хвърли към нея и успя да я изблъска точно преди клонът да се стовари върху главата ѝ.

Двамата се строполиха на земята. Жената лежеше със затворени очи и дишаше учестено. Самуил беше се проснал до нея, но бързо се окопоти, коленичи и я разтърси притеснено:

– Как сте? Има ли ви нещо? Боли ли ви някъде?

Жената едва повдигна клепачите си и разтърка с ръка челото си. Не успя да му отговори. Гледаше го право в очите объркано.

– Добре ли сте? – отново я попита той, надвесен над нея.

– Отдръпнете се, направете ми място да мина! – чу се заповеден тон.

Самуил не беше забелязал тълпата, която се беше скупчила в кръг около тях. След командата от непознатия мъж всички почтително направиха място. Мъжът се надвеси притеснено над жената.

– Как си, миличка? – попита, докато ѝ подаваше ръка да стане.

– Добре съм, татко, нищо ми няма – отговори му тя и се изправи.

– Изплаших се ужасно и хукнах към теб, но бях много далече. Говорих с попа – притеснено занарежда мъжът.

– Вече съм добре. Но не разбрах какво точно се случи.

– Клонът се счупи, но този господин скочи точно навреме и те изблъска настрани – отговори баща ѝ и посочи към Самуил.

– Как така? Как ще се счупи? Това дърво стои в двора

на църквата, откакто се помня! Колко съм си играла под него като малка! Здраво дърво, точно сега да се откърти тоя голям клон, странна работа.

– Как ви е името? – баща ѝ потупа по рамото Самуил. – Цял живот ще съм ви благодарен! Спасихте най-скъпото в моя живот – дъщеря ми. Задължен съм ви до гроб!

– Самуил – бизнесменът протегна ръката си.

– Благодаря ти, Самуиле. Аз съм Никола Трънски – отвърна на протегнатата ръка мъжът.

Самуил обаче не я пое. Ръцете и на двамата увиснаха конфузно във въздуха. Добре, че в тоя момент и жената реши да се представи на спасителя си.

– Аз съм Вяра. Вяра Трънска. Разбирам, че на вас дължа това, че съм добре. Изобщо не разбрах какво се случи... Важното е, че всички сме невредими. Благодаря ви!

– Синко, добре ли си? – попита и Петко, дотичал току-що.

Вяра и Никола извърнаха едновременно главите си към него.

– Синко? – изненадано повтори Никола. – Ти си синът на Петко? Изгубеният син?

– Не съм изгубен. Никога не съм се губил. Просто не съм си идвал отдавна – отговори троснато Самуил и се обърна към баща си. – Добре съм, да отидем до чешмата, татко, искам да се измия.

Петко кимна и двамата забързаха към портата, до която се намираще каменната чешма. Там Самуил наплиска лицето си и се освежи с ледената вода. А после седна на пейката до чешмата и подкани с жест баща си да се присъедини. Тук поне нямаше никого и можеха да говорят спокойно.

– Добре ли си наистина?

– Да, нищо ми няма.

– Не вярвах, че ще дойдеш... – поклати глава Петко и седна бавно на пейката.

- Нали ти казах по телефона, че ще дойда?
- Ти все така казваш и никога не идваш... – въздъхна старият мъж.
- Тате, кой уби попа? – оживи се Самуил.
- Какво?
- Винаги ми е било интересно кой уби попа на селото?
- Сега това ли се сети да ме питаш?
- Нали заради него сме се събрали тук? Водосвет! Сериозна работа! Че да измие греховете на убиеца и да се вдигне проклятието над селото.
- Е да де! – съгласи се баща му.
- Е кой тогава уби попа?
- Откъде да знам? Никой не знае всъщност, така и не се разбра. Няма осъден, няма заловен, няма свидетели. А и толкова години минаха, едва ли нещо ще се докаже.
- Но все си чувал нещо, нали?
- Е да...
- Кой?
- Никола Трънски!
- Стига, тате! Още ли ти е виновен за всичко?
- Никога няма да му простя, да знаеш! И ти стой надалече от него!
- Разбира се! Но има ли наистина проклятие над селото според теб?
- Не, разбира се. Не вярвам в подобни неща.
- Защо тогава настояваше да дойда?
- Защото исках да те видя. Толкова ли е сложно да го разбереш?
- Но хората вярват, че има проклятие, всички за това говорят.
- Все с нещо трябва да оправдаят несполуките в живота си...

От пейката, на която бяха седнали, можеха спокойно да наблюдават всички, които бяха дошли на водосвета. В село

Добраново живееха около две хиляди и петстотин души и ако всички пристигнеха днес, дворът на църквата нямаше да ги побере. И без това вече беше пълно с народ и всички обсъждаха падането на клона на сантиметри от богаташката щерка. Приемаха го като поредното лошо знамение. Шепнешком, от уста на уста, се предаваше случката и всички вече знаеха за героя на деня – сина на Петко. Самуил видя, че към тях се задава Вяра Трънска. Предположи, че и тя като него има нужда от студена вода, и я заоглежда от глава до пети, докато вървеше грациозно към чешмата.

Не можеше да прецени точната ѝ възраст, но вероятно беше десетина години по-малка от него. Сигурно и затова не я помнеше. Била е дете, когато той е напуснал селото. Беше облечена с бяла ефирна рокля. На краката си беше обула летни златисти сандали без ток. Черната ѝ коса беше подстригана късо и нямаше почти никакъв грим. Ако трябваше да бъде честен, тя беше красива. Много красива. Но беше дъщеря на големия враг на баща му, така че не можеше да си позволи да мисли за нея като за жена. Трябваше обаче да си признае, че му хареса от пръв поглед и беше усетил някакво странно привличане.

– Идвам да ти благодаря – каза тя, когато стигна до пейката.

– Няма за какво – отговори ѝ студено той, докато се изправяше.

След няколко секунди погледите им се впиха жадно един в друг, все едно се бяха намерили след дълго търсене. Сякаш го удари ток! Определено имаше химия между тях. Той го беше почувствал, но не знаеше дали и тя бе изпитала същото.

Вяра го гледаше втренчено и след неловкото мълчание най-после каза:

– Ти ми спаси живота. Разказаха ми как героически си се хвърлил. Само бързата ти реакция ме е спасила.

– Е, нищо не съм направил толкова.

– Отначало не осъзнавах какво се е случило. Но видях дървото и счупения клон... Не знам... Нямам обяснение как се е откършил такъв здрав и дебел клон... Но искам отново да ти благодаря.

– Всеки на мое място щеше да постъпи така, не съм направил нещо кой знае какво.

– А, не е така! – запротестира Вяра и продължаваше да го гледа настойчиво в очите. – Имаше и други хора около мен, но никой не се хвърли да ме спаси...

– Заболя ли те? – попита притеснено Самуил. – Не мислех в този момент какво правя, нямах време да те отместя по-внимателно. Има ли ти нещо?

– Нищо ми няма – усмихна му се в отговор тя. – Благодарение на теб. Как да ти се реванширам, че ми спаси живота?

– Няма нужда... – отмести погледа си Самуил. Тя флиртуваше ли с него?

– Настоявам! Вечеря? Довечера?

– След водосвета си тръгвам, но все пак благодаря.

– А, значи бързаш да се прибереш в София... Ясно! Загадъчният син на бай Петко се връща в бърлогата си. Да не би да сме недостойни за бизнесмен от хайлайфа? Толкова ли не можеш да останеш няколко дни в селото ни?

Самуил нямаше време да отговори на ехидното ѝ подмятане, защото свещеникът излезе от църквата и прикани всички миряни да се съберат по-близо до входа. Настана суматоха, хората започнаха да бързат, да се блъскат, да палят свещи и да се кръстят набожно, макар че поне половината от тях бяха атеисти. Атеисти или не, всички се страхуваха от надвисналото над селото проклетие, а историята за убития преди четиридесет години поп се предаваше от уста на уста. Сгромолясалият се преди малко клон на тополата караше и невярващите да палят свещи и да се кръстят в този момент...

Самуил се обърна да подкани баща си да вървят и в този момент Вяра изчезна от погледа му. Стори му, че мярна в далечината бялата ѝ рокля, но хората го бутеха от всички страни, а той се стареше да държи запалената си свещ далече от косите на околните.

Вярваше ли в Бог? А в проклятието над селото? По-скоро не. Не вярваше в нищо! Може би само малко в проклятието. В детството си беше чувал много версии кой е убиецът. Една от тях дори беше, че братът на майка му е отнел живота на свещеника. Бе го чул от съседските деца, които пък бяха подслушвали родителите си да говорят, така че никой не беше потвърдил тази версия. Бизнесменът гледаше да не се замисля за събития отпреди четиридесет години. Важно му беше какво се случва сега. А за неуспехите в личния си живот обвиняваше по-скоро Бог, отколкото проклятието. Или обратното? Всъщност какво общо би могъл да има Бог с това, че попадеше все на кучки и не можеше да намери една сваятна жена, на която да предложи брак? Налитаха му все меркантилни особи, които той разчиташе бързо и отстраняваше от живота си.

Докато всички тези мисли се блъскаха в главата му, водосветът свърши и хората един по един взеха да напускат двора на църквата.

Изад гърбовете си Петко и Самуил чуха гласа на Никола Трънски:

– Чакайте! Не бързайте да си ходите!

Двамата се обърнаха и видяха Никола и Вяра.

– Организирай съм малка почерпка за приятели вкъщи. Искам да ви покания и вас за благодарност, че Самуил спаси дъщеря ми...

Тя гледаше присмехулно Самуил и не пропусна да го жегне:

– Да, добре сте дошли вкъщи! Дано да успеем да отго-

ворим на завишените софийски критерии на моя спасител, татко.

– Ще, ще. Наредил съм цяло теленце да изпекат. Младо теленце! – гордо подчерта Никола и поясни: – Софрата е сложена, проверих сега по телефона, няма да се изложим. Салатата е нарязана, ракията изстудена... Да тръгваме, не приемам отказ!

– Знаеш, че кракът ми няма да стъпи у вас! Не е имало нужда да си правиш труда! – просъска едва чуто Петко, забил поглед в земята. Толкова мразеше Никола, че не искаше да го погледне.

– Не се надценявай толкова, Петко! Естествено че сутринта, когато поръчвах на помощницата ни Поля да приготви софрата, не съм имал теб предвид. Искях да събера семейството и да се почерпим за здраве след водосвета. Но след това, което стана, няма начин да не почерпя сина ти. Дори една хапка да хапне на трапезата ми, за мен това ще е знак на уважение. Както аз ще го уважавам цял живот, че спаси дъщеря ми. Оттук насетне моят дом става и негов!

– Много сериозни думи са това. Ами добре тогава, ще дойдем за малко, преди да тръгна за София – отговори Самуил пред неодобрителния поглед на баща си.

– Чудесно! – зарадва се искрено Вяра. – Карай след мен, бързо ще стигнем до къщи.

Самуил не ѝ отговори, а се отправи към мерцедеса си въпреки непрестанното неодобрително мърморене на баща си, който го следваше с неохота.

А Вяра беше изключително щастлива, че ще прекара още няколко часа в компанията на този мрачен, но интересен мъж, за когото не спираше да мисли по време на целия водосвет в църквата.

От мига, в който погледите им се срещнаха за първи път, тя усещаше, че е запленена от Самуил. Този мъж я вълнуваше повече, отколкото искаше да си признае. И до-

като шофираше сребристите си беемве по прашните улици на селото, Вяра се замисли възможна ли е любовта от пръв поглед. Поне досега не ѝ се беше случвало. Но тези пеперуди в стомаха...

Венета Райкова
ЗАВИСТ

Редактор *Мария Чунчева*
Художник *Тони Ганчев*
Коректор *Цвета Нинкова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Българска. Първо издание
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 21

ISBN 978-619-164-298-4
Издава

enthusiast

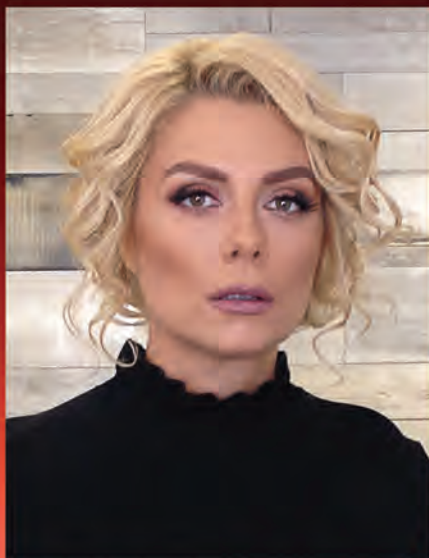
Запазена марка
на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/ 943 87 16
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ ЕАД

Венета Райкова

Венета Райкова е сред четиримата автори, получили грамота „Най-четен съвременен български писател на 2018 г.“ на Столичната библиотека. Нейните романи „Триумфът на кучките“, „Вещицата“, „Инсомния“, „Вендета“ и „Скандал“ бързо се превръщат в бестселъри и се преиздават многократно. През последните двайсет и седем години тя е автор и водещ на редица скандални предавания по БНТ, NOVA и bTV. Знакови остават интервютата ѝ за предаванията „Горещо“ и „Папараци“.

ЗАВИСТ

Прокълнато село. Отмъстителен враг. Смъртоносен удар. Завист, която разяжда сърцата. И една невъзможна любов. Никой не може да избяга от съдбата си!

След повече от двайсет години богатият бизнесмен Самуил се връща в родното си село. В двора на църквата той спасява живота на Вяра – дъщерята на смъртния враг на баща му. Привличането между двамата е мигновено. Отношенията им обаче трябва да преодолее свирепа вражда, трупани през годините семейни проблеми и стремежа на бизнесмена към бляскавия живот на богатите и известните.

Поредица от странни нещастни случаи и едно убийство принуждават Самуил да удължи престоя си в селото повече от предвиденото. Към него се присъединяват асистентката му Ася, готова на всичко, за да го има за себе си, и телевизионната звезда Кристина. Подреденият свят на младата жена, подчинен на постоянната битка за рейтинг, сега е разтърсен от едно изнудване. То заплашва да погуби всичко, за което е работила толкова години.

Амбиции, алчност, завист и пари се завихрят и заплашват да пометат много съдби. Какво може да спаси това прокълнато място? Дали шаманът на селото, който е открил отговора на въпроса какво се случва с душата след смъртта? Или надеждата, която носи любовта?

www.entusiast.bg

9 786191 642984

Цена 17,00 лв.

